

MCC Missie Pokhara & Taprang – 2009

Dinsdag 17 november

Vliegen is nachtwerk en afzien. Dat ondervond één helft van het team, die gezellig samen op weg gingen naar Nepal. Irene, Christine, Tony, Chris en Jeroen konden elkaar vast goed leren kennen tijdens de verloren uurtjes op Schiphol en Bahrein.

Gisteravond laat kwamen we aan op Kathmandu Airport, en hebben overnacht in het hotel van Prakash, de MCC contactpersoon in de hoofdstad. De volgende ochtend schoven Bram en Roos aan in het busje dat ons langs een mooie weg en langs een stuk of zes gekantelde vrachtwagens naar Pokhara bracht.

Daar troffen we de rest van het team: Elbrich, Mirjam, Marian en ons Groot Opperhoofd Thea. In de lobby van Hotel Meera hebben we de spullen die iedereen meegebracht had nagekeken en omgepakt. We hadden tientallen kilo's tandpasta, honderden tandenborstels en ruim 600 disney-poppetjes, plaatjes en andere dingetjes voor de kinderen meegenomen. Ook hebben we de geleverde medicijnen gecontroleerd.

Chandra, onze organisator in Pokhara, kwam nog even kennismaken en ons vertellen hoe de missie er nou echt uit ging zien. Er was tot op het laatst onduidelijkheid over locaties, onderdak en vervoer. Uiteindelijk ben je als team toch behoorlijk overgeleverd aan de lokale held die zoveel essentiële zaken voor je moet regelen.

Woensdag 18 november

Vandaag vertrekken we met drie jeeps naar de eerste school, in Chachok, halverwege de weg naar Taprang. Bijna twee uur worden we geklutst over ruwe wegen, vol keien en kuilen, langs de meest fantastische uitzichten over bergen en heuvels vol rijstterrassen, langs wouden, kleine dorpjes en peilloze afgronden. Een prachtige reis, waarvan we dan nog hopen dat we zoiets elke dag mogen doen. Nou ja, bijna iedereen lijkt dat geweldig.

We komen aan bij de school, gebouwd op een plat veld midden in de bergen. Alle kinderen staan al een tijd in strakke rijen te wachten. Als wij compleet zijn, wacht ons een overweldigend welkom: iedereen krijgt een tikka, de rode stip op het voorhoofd voor geluk, een zijde-achtig sjaaltje, twee of drie bloemenkettingen, en als we langs alle kinderen lopen, krijgen we van allemaal een paar losse bloemen. Maar die blijde, stralende, soms verbaasde, maar zo dankbare blikken, dat echt welgemeende Namasté van elke leerkracht en elk kind, dat is zo indrukwekkend! Het voelt als teveel eer, we hebben nog niets gedaan!

Dus maar aan de slag. Chandra doet de inschrijving aan een tafel voor de deur, omringd door een grote kring kinderen. In twee klaslokalen zetten we de stations op: de eerste bevat Meten en Wegen, en de Hb-bepaling. Daarna mogen de kinderen naar het tweede lokaal, waar ze door de artsen gezien worden en hun medicijnen meekrijgen. Het heeft voordelen dat deze twee posten bij elkaar zitten, overleg of even controleren is een stuk makkelijker zo. Wel een beetje vol in dat lokaaltje, waar ook nog drie tolken de onmisbare communicatie tussen team en begeleiders van kinderen moeten verzorgen. Buiten staat Tony in de zon aan groepen kinderen voor te doen hoe ze hun tanden moeten poetsen, met een formaat gebit waar het monster van Frankenstein nog van zou schrikken. De kinderen krijgen allemaal een tandenborstel, een tube tandpasta, en naar keuze een poppetje of een plaatje.

Er waren zo'n 150 kinderen die voor controle kwamen, maar we hadden maar tijd voor 75 omdat we ook nog voor donker naar Taprang moesten rijden, nog een flink eind. En

het voor het eerst opzetten van de stations is ook even wennen. Afgesproken werd dat we terug zouden komen aan het eind van de missie voor de rest van de kinderen.

's Avonds in de laatste stralen van de zon kwamen we aan in ons tijdelijke tentenkamp midden in Taprang, naast de Health Post, die nog niet zo lang bestond en bemenst werd door één verplegende kracht. Ook hier werden we onthaald op bloemen, tikka's, sjaals en toespraken. Het begint te wennen. De maaltijd onder de sterren is onverwacht compleet, lekker en zeker voedzaam: Chandra heeft naast de tolken maar liefst drie koks en nog meer helpers voor ons beschikbaar voor de hele week!

Donderdag 19-11

De eerste missiedag in Taprang, en de eerste volle dag. Gelijk wordt vandaag het voordeel duidelijk dat de kinderen naar ons toe komen in plaats van andersom: we hebben veel meer tijd voor ze omdat we om 9 uur al starten! In de (vieze) Healtpost richten we de carrousel in: Inschrijven aan een tafel in het gras, meten en wegen bij de deur, zodat de kinderen vast kunnen zien wat er gebeurt en de ergste vrees er af is. Binnen langs de priktafels, en door naar de wachtkamer voor de artsen. Die gezellig opeen gepakt in een klein kamertje zitten. Dan via de apotheek bij de deur weer naar buiten, waar de tandenpoets-demo-show van Tony wacht, samen met de cadeautjes. Deze opstelling werkt goed, ook door de rol van Sakar als de tolk bij de apotheek, die tegelijk kinderen de weg kan wijzen, corrigeren, geruststellen en terecht wijzen. Net wat er nodig is.

De klassen worden meest begeleid door leerkrachten. Het schoolhoofd wil graag een prominente rol bij de inschrijving of bij meten en wegen. Lastig is wel dat wij rust en aandacht aan de kinderen willen geven, maar dat de schoolhoofden doorgaans het tempo heel hoog willen houden. Dat is niet uit te leggen: wij komen helemaal van Joost mag weten waar, om zoveel mogelijk kinderen te zien, en dan toch dat in hun ogen lage tempo. Toch is dat de beste manier om de kinderen goed en rustig langs alle stations te kunnen loodsen. Hoe rustig de Nepalezen ook zijn, als er een kind gaat huilen en niet meer wil, stormen er drie of vier mannen luid kwetterend op af, beginnen collectief te trekken en te roepen, waarmee de paniek alleen maar groter wordt. We moesten vooral die hulptroepen van tevoren kalmeren en instrueren.

De theepauze is erg welkom, om even de zondvloed aan impressies en kinderen te laten bezinken. De tent waarin we lunchen, met de opening van de wachtende kinderen af, is ook een goede vondst.

's Middags moesten we erg goed letten op het inschrijvende schoolhoofd; hij had steeds de neiging door te gaan, ook als we aangaven dat we er niet meer bij konden hebben. Hij had daar zijn eigen ideeën over, en deed er nog even een klasje bij. Dat gebeurde elke dag; het was mistig welke scholen en klassen, en vooral hoeveel kinderen ze nou uitgenodigd hadden voor elke dag. Heel helder afspreken is het credo.

Wat goed werkte was dat één teamlid alle formulieren na de apotheek gelijk ging invoeren in het verse registratieprogramma op de MCC-laptop. Dat was meestal Tony, met elke dag een andere charmante assistent(e). Aan het eind van de dag was er gelijk inzicht in aantallen, aandoeningen en verstrekte medicatie. Scheelt veel nachtwerk of eindeloos gepuzzel thuis in Nederland.

's Avonds genoten we van een zeer royale maaltijd en een rustige, korte avond. Er waren zo ongelooflijk veel sterren boven ons, zo'n prachtig gezicht, en dat in die machtige stilte tussen de bergen – erg indrukwekkend. En zo kalmerend dat iedereen om een uur of negen al richting tent ging voor een lange nacht in dromenland. De vele indrukken verwerken.

Vrijdag 20-12

We worden om zeven uur gewekt met een kopje thee op bed, en kunnen liggen kijken naar hoe de zon het Anapurna-massief al prachtig wit-oranje uitlicht. Daarna worden grote waskommen met warm water gebracht, en is er een veel te copieus ontbijt in de blauwe tent.

Om half negen starten we al. Dan zitten er al een flink aantal kinderen een uur of meer te wachten, heel geduldig. Het schoolhoofd gooit weer alle remmen los bij de inschrijving, en we komen uiteindelijk op 200 kinderen uit deze dag. Chandra is er niet, en de thee dus ook niet. Zo wordt duidelijk hoe belangrijk de coördinator ter plaatse is in het regelen van grote en kleine details, en hoe wezenlijk een korte pauze in de ochtend is om scherp te kunnen blijven kijken naar de grote aantallen kinderen. Je haalt ze op den duur te makkelijk door elkaar, zonder een kort moment van rust.

Om twee uur hebben we de inschrijving voor deze dag definitief gestaakt, omdat we om vier uur alle kinderen gezien willen hebben. Ze moeten over het algemeen ook nog een lange wandeling terug naar huis maken, en moeten er dus rekening mee houden dat ze voor donker weer thuis kunnen zijn.

Toch blijkt het schoolhoofd nog een klas van een Secondary school te hebben uitgenodigd, en wil weer gaan inschrijven. Tijd om duidelijk te zijn: onze Grote Voorganger Thea heeft duidelijk gemaakt dat we dat echt niet kunnen gaan doen. Afspraak is afspraak. Ze komen de volgende dag terug, het is maar anderhalf uur lopen.. Tja, enig schuldgevoel manifesteert zich dan toch wel.

Aan het einde van de dag leidt het assistent-schoolhoofd Tony, Chris en Christine nog naar een prachtig uitzichtpunt op de heuvels. 's Avonds luiden we het weekend in met een extra biertje, en we hebben de grootste lol. Als daarna nog een 'bonfire' ontstoken wordt, is de stemming helemaal uitgelaten. Heerlijke avond. Maar dan die zaterdag...

Zaterdag 21-11

Een deel van het team staat om zes uur op om een flinke (zwerf en ontdekkings)tocht te gaan maken naar die top met dat mooie uitzicht. Dat wordt een ware ontdekkingsreis langs hellingen, geitepaden, over dalen en stroompjes. En we hebben de top nog bereikt ook. We zien gelijk een van de bronnen waaruit het dorp haar stromend water haalt; een heel lange slang loopt vanuit een poel van smeltwater ver naar beneden, zodat er nog druk op de kraan staat ook.

De afspraak met de schoolhoofden was vandaag 150 kinderen te zien. Ze waren echter weer niet te stuiten, dus het werden er weer 217! Zo raken we snel door de cuvettes heen, en we prikken daarom geen jongens boven de 12 jaar meer. En 200 is echt het maximum op één dag, hoe graag de Nepali ook meer kinderen willen laten controleren. Vandaag geen gestresste leerkrachten die de boel opjagen, dus we kunnen met zijn allen in een lekker tempo doorwerken. We zijn om vier uur klaar.

Ook vandaag zijn er veel erg kleine kindjes bij. Het went toch niet echt, een kind van 7 of 9, formaat Nederlandse peuter. Maar de meeste zien er wel blij en levendig uit, ondanks de erg tengere bouw. De stralende ogen zijn niet van de lucht. Maar benieuwd hoe het echt zit? Lees het Medisch verslag er maar op na.

Zondag 22-11

Dit is de laatste dag op Taprang waarop we kinderen zien. Morgen vertrekken we.

De nadruk ligt steeds op jonge kinderen, en die zijn nu 'op'. Allemaal gezien, uit de hele buurt. Vandaag komen daarom de oudere kinderen van secondary schools uit de buurt. 's Morgens een kleine groep, waardoor we om half elf al klaar zijn, en in het gras kunnen genieten van zon of boek.

De meeste kinderen van deze dag zijn om 10 uur te voet naar ons op weg gegaan, en komen dus rond 12 uur aan. Een klein aantal kunnen we gelijk doen, de rest moet wachten tot na de lunchpauze. We hebben gewoontegetrouw ook vandaag witte bonen

en knakworst. Afwisselend zijn daar pannenkoeken, aardappelen of geroosters witbrood bij. Zeer voedzaam, dat wel. Echte opkikker. Kan geen cup-a-soup tegen op.

's Middags hebben we een groot aantal kinderen te zien, we maken er nog even een knal-finale van. Toch zijn we om vier uur klaar, ook omdat die grote kinderen minder mankeren, en omdat ze duidelijk uit iets welvarender omgevingen komen.

Nu wordt het tijd om af te breken, alles in te pakken en vooral de medicijnen uit te zoeken en te sorteren op wat er mee moet naar de laatste school op de terugweg, en wat naar Pokhara kan. Dat blijkt nog een hele kluit, want ook dit gebeurt zeer nauwgezet. De stroom valt geregeld uit in Nepal, daar wen je snel aan. Vandaag kwamen we er achter dat dat soms ook kan liggen aan een hoofdschakelaar die per ongeluk omgezet is...

Iedereen is aardig uitgeblust, dus we houden de evaluatie kort, en gaan vroeg in alle thermo-ondergoed, shirts, truien en sokken de dikke mummy-slaapzakken in.

Maandag 23-11

We worden extra vroeg gewekt met thee op bed, waarna we vóór het ontbijt onze rugzakken ingepakt moeten hebben. Die gaan straks weer op het dak van de jeep, bijeen gehouden door een paar van onze helpers. Na het alweer rijkelijke veldontbijt volgt een zeer uitgebreide afscheidsceremonie, met toespraken en mooie, ontroerende woorden van dank van Chandra, schoolhoofd en natuurlijk Thea, die hierin helemaal in haar element is (totaal niet dus). En ze was nog lang niet klaar voor die dag...

We kregen als dank sjaals voor de dames, Nepalese rugtassen (zo ongeveer) voor de heren, en natuurlijk werden we ook weer uitgebreid bedacht en bedankt met bloemenkettingen en tikka's.

Na een geweldige hobbelrit door de bergen kwamen we bij een nieuwe school, waar de leerlingen keurig uitgelijnd en in slagorde opgesteld ons stonden op te wachten om ons met applaus te onthalen. Ook waren hier de 75 kinderen die we niet konden zien op de eerste school. Nadat Thea bijna haar enkel geofferd had aan de licht verraderlijke ondergrond ter plaatse, en we nog even welkom geheten werden, konden we zingend aan de slag.

Een van de tolken/helpers, Ucik, gaf de jonge kinderen uitleg en demonstratie van het tandenpoetsen. Daarna ging hij de klassen langs om daar per klas zijn uitleg te geven. In de eigen taal gaat dat toch stukken beter dan met ons handen- en voetenwerk.

Hier was de opstelling van de carrousel: inschrijven buiten aan een tafel, daarna doorlopen naar meten en wegen, lekker buiten in de zon, bij de muur. In het eerstvolgende lokaal zat het Hb-station, en het lokaal daarnaast de artsen. Van die deur konden de kinderen zo oversteken naar de apotheek, ook aan een tafel in de zon. Wat iets te heet was.

Daarnaast zat Sakar om uitleg te geven over tandenpoetsen. Hij had een geweldig idee: hij vroeg eerst aan de kinderen of ze de uitleg in de apotheek begrepen hadden, en liet ze dat in eigen woorden vertellen. Was het goed, dan mochten ze een cadeautje uitkiezen. Anders kregen ze uitleg van hem, en liet het hen weer vertellen, net zo lang tot ze het echt begrepen hadden. Erg veilig gevoel geeft dat, zeker met de ijzerpillen.

Halverwege de dag was er nog de zeer beminde Lions Club ceremonie, waarin de hoge heren van de club en van school een flinke toespraak ten beste gaven, waar wij natuurlijk niets van konden verstaan, behalve dat de woorden 'Lions Club' erg vaak vielen. We kregen prachtige herinneringsborden en applaus. Thea kon haar lol weer op. Deze dag waren er weinig goed Engels sprekende tolken, wat toch gelijk wel een handicap is. Om vier uur waren we klaar, waarna we in alle haast vertrokken om nog voor het donker van die moeilijke wegen af en in Pokhara te zijn. In de oranje gloed van de ondergaande zon reden we de stad weer in, diep verlangend naar een warme douche in het Meera hotel. Dat duurde nog even, want de Nepalezen zijn bijzonder goed in het compleet muurvast zetten van alle verkeer. Zelfs ingrijpen van de politie hielp maar

mondjesmaat, waarmee de tocht naar de douches toch weer veel langer duurde dan we hoopten. En toen waren die nog koud ook! Stroom uitgevallen...
's avonds eten bij Moondance restaurant, even geen witte bonen.
En slapen in een echt bed! Maar geen thee meer op bed in de opkomende zon met dat fabuleuze uitzicht...

Dinsdag 24-11

Pas om 8 uur ontbijten! Lijkt bijna op uitslapen. Vandaag gaan we alleen nog de 50-60 kinderen in het weeshuis van Nicky Holt doen. We worden met een busje gebracht, en een zekere weemoed overvalt ons. Dit is het laatste stuk, wat jammer dat het er nu bijna op zit! We gaan dus extra langzaam, nemen lekker de tijd voor elk kind, die op hun beurt weer genieten van alle aandacht. Ze poseren graag voor de camera, en laten het hele weeshuis zien, tot aan de tempel op het dak.

Nicki vertelt nog over een uitgangspunt van het weeshuis: ze zoeken en stimuleren mantelzorgers om te helpen het kind op te vangen, zodat het toch zoveel mogelijk in de eigen omgeving op kan groeien. We krijgen allemaal een zelfgemaakte kaart als bedankje.

's Middags heeft Chandra voor ons nog een tocht naar de grote Buddha-tempel en de dito Hindu-tempels georganiseerd. Even wat anders doen met z'n allen, als afsluiter. Daarna lekker lang met het team op het terras bij Boomrang in de zon gezeten, beetje bijkomen, en wennen aan het afscheid. Vor het eten hebben we de spullen nog uitgezocht en verdeeld over de bagage. Weer eten bij de Moondance. Nog even een flinke toespraak van Chandra, die gezellig mee kwam eten en zelf wijn meebracht. Als dank. Het was half elf voor we in bed lagen, ongekend laat voor ons doen!

Conclusie

Het was een geweldige ervaring, met een heel goed en hecht team. Er zijn geen onvertogen woorden gevallen, en de evaluaties in de avond konden daarom soms heel kort zijn, en gingen vooral over specifieke kinderen, of over vreemde of lachwekkende dingen die we meegemaakt hadden. De week was prachtig!

Het kamperen viel erg mee, was toch vooral heel leuk, omdat je met het hele team in tentjes lag. Onze eigen zigeuner-kampje midden in het dorp. En heel goed te doen met thee op bed, waskommen, goede koks. En vooral geen reistijd! Daarmee is er veel meer tijd voor de kinderen, en zijn wij om vier uur klaar met onze werkdag, en is er nog tijd om wat anders te gaan doen. Als we daar de fut nog voor hadden. Want intensief was het wel, 200+ kinderen per dag.

Thea deed het prima en erg leuk als missieleider, haar politiek gevoel kwam ons erg goed van pas. We konden met enkele leuke improvisaties de boel zonder problemen goed en soepel laten lopen. Een erg comfortabele missie, eigenlijk.

En unaniem: volgend jaar gaan we allemaal weer!